

Pedro Mañas

David Sierra Listón

Anna KADABRA

El festival de bruixeria

Estrella Polar

Estrella Polar

Títol original: *Anna Kadabra. El festival de brujería*

© del text: Pedro Mañas, 2022

© de les il·lustracions: David Sierra Listón, 2022

© de la traducció: Lara Estany, 2022

Disseny i maquetació: Endoradisseny

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., 2022

Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: març del 2022

ISBN: 978-84-1389-169-9

Dipòsit legal: B. 2.082-2022

Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Anna
KADABRA

El festival de bruixeria

Estrella Polar

Divendres al matí, a l'escola, no podia deixar de mirar per la finestra.

—Senyoreta Green —em va renyar la profe—. Seria tan amable de tornar a posar els peus a terra?

No, no havia anat a classe amb escombra. Simplement estava als núvols.

Per sort, la profe era Madame Prune. El que

passa és que a classe es fa la dura... i duu un monyo per recollir-se la cabellera. El porta més cenyit que les malles d'un superheroi.

Qui no necessita fingir antipatia és el meu company de pupitre, el malvat Oliver Dark. A banda de ser un bandarria, és bastant xafarder. Últimament em vigila a totes hores!

Crec que cada cop sospita més que soc bruixa.

—Què esperes veure allà fora? —va preguntar, clavant-me un cop de colze—. Una vaca voladora?

Quina ximpleria. Aquestes les he estudiat a Zoologia Fantàstica i només volen al capvespre.

—I a tu què t'importa? —vaig contestar, mentre em girava cap al meu quadern.

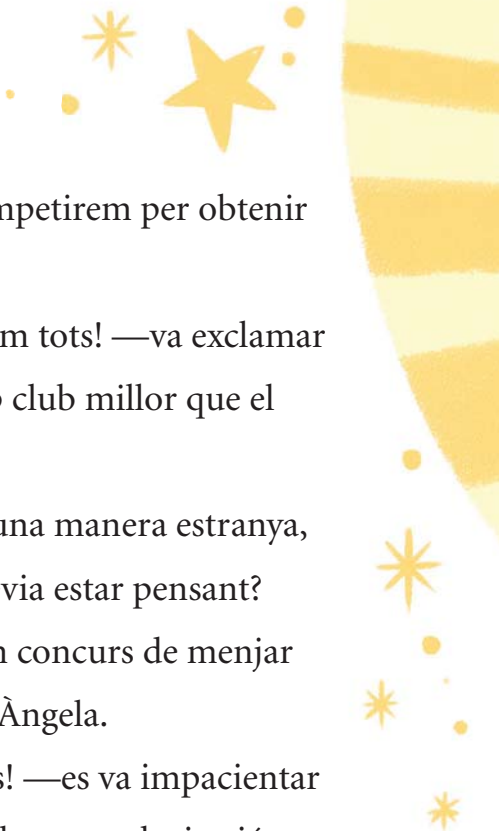
La veritat és que esperava veure una bandada de bruixots aterrant amb les escombres.

—No siguis bruixitanoca —va riure el Marcus a l'hora del pati—. Creus que vindran volant a plena llum del dia? Segur que arriben disfressats i sense que els vegi ningú.

—Ai, tant de bo apareguin aviat —vaig sospirar—. Estic impacient per saber com serà el festival.

Per descomptat, la Sarah Kazam ja en coneixia fins a l'últim detall.

—És un torneig amistós entre quatre clubs de la regió —ens va explicar—. Durant el cap de

setmana els aprenents competirem per obtenir diferents diplomes.

—Segur que els guanyem tots! —va exclamar el Marcus—. No hi ha cap club millor que el nostre.

La Sarah el va mirar d'una manera estranya, però no va dir res. Què devia estar pensant?

—Tant de bo hi hagi un concurs de menjar xocolata —va comentar l'Àngela.

—Són proves màgiques! —es va impacientar la Sarah—. Punteria amb la vareta, levitació, ensinistrament de mascotes, cursa nocturna en escombra... I després hi ha la Vareta d'Or.

—La Vareta d'Or? —vam preguntar alhora, com un cor de bruixots cantaires.

—Exactament —va assentir la Sarah—. És el trofeu per al club que guanyi una prova especial.

—Potser consisteix a menjar-se una piscina de xocolata —va sospirar l'Àngela.

—Que pesada! —va exclamar la Sarah—. Es tracta d'un repte misteriós que dura tot el cap de setmana.

—Aleshores podria consistir... a menjar xocolata —va insistir l'Àngela.

Per un moment vaig pensar que la Sarah la convertiria en una rajola de xocolata allà mateix. Sort que aleshores algú ens va interrompre. Eren l'Oliver i la seva tropa, que corrien cap a la reixa del pati!

A fora se sentien uns cops de botzina eixordadors.

—Visitants! —cridava l'Oliver—. Arriben visitants al poble!

Pels brins de la meva escombra! I si l'Oliver havia descobert els nostres convidats?

—Falsa alarma —va dir el Marcus mentre treia el nas per la reixa rere l'Oliver—. Tan sols és una excursió de la tercera edat.

En efecte, tres autocars de color gris estaven travessant el poble. Des de les finestres, uns vellets arrugats ho fotografiaven tot. Però tot de TOT. Semàfors inclosos. Si canviaven de color, els feien una altra foto.

Realment, no sé què podia resultar-los tan interessant a Moonville. Quan ens van veure a la reixa, ens van somriure i es van allunyar agitant la mà.

Vaig passar-me la tarda abocada a l'aparador de Coco i Xocolata. Així és com es diu la pastisseria que tenen els meus pares al centre del poble.

—Què hi fas, aquí? —em va preguntar la mama—. No hauries d'estar practicant per al torneig?

Per un moment, el cor em va fer un salt. Després vaig recordar que els meus pares ja sabien que hi hauria un festival. Però a ells els havia dit que era de matemàtiques.

—É-és clar —vaig quequejar—. Estic fent multiplicacions.

Per dissimular, em vaig posar a multiplicar
pastissos de maduixa per merengues de llimona.

A la nit vaig volar fins al nostre quarter
general, preocupada. Si els aprenents de màgia
no arribaven, el festival se n'aniria en orris.

Al final, qui per poc no se'n va en orris soc jo. I és que gairebé vaig caure del patinet quan vaig veure els tres autocars de turistes que travessaven el bosc. Es dirigien a la mansió!

—Què hi busquen, aquí? —vaig advertir als altres—. Potser s'han perdut o es pensen que això és un museu.

Madame Prune i els meus amics van córrer cap al balcó.

—No són turistes, Anna —va murmurar la profe, molt excitada—. Són els aprenents del festival!

Aquells vellets? Doncs si que trigaven a treure's el títol de màgia.

—No, és que venen *difrestats!* —va replicar ella—. O sigui... *frisdessats...* *disferdats...* Ai!